

COLUMN

TUINEN

'Zo? Gaan we tuinen?' Met z'n armen over elkaar stond hij breeduit op het tuinpad en monsterde onze spiksplinternieuwe gereedschappen. 'Ik heet Ben' en wees achter zich naar het bordje bij zijn pergola: "Ben in de tuin" stond erop te lezen. Ja, we gingen tuinen. Krap een jaar geleden hadden we ons ingeschreven, op een zaterdagochtend in de kantine, bij een van de bestuursleden. Want dat was de gangbare procedure. Het was geen formele ballotage, maar we werden zichtbaar te licht bevonden. Stadse amateurs. Je hoorde het hem denken. Hij herhaalde keer op keer dat een tuin veel werk met zich meebrengt. Heel veel werk. Dat we ook mee moesten doen met het algemeen werk, zoals het onderhouden van het groen langs paden en slootkanten. En bij voorkeur ook zouden meedoen met de gezellige activiteiten in de kantine, zoals het klaverjassen op dinsdagmiddag. 'Jullie werken nog? Jammer!'

Enfin, we togen aan de slag om van onze tuin ook echt onze tuin te maken. Veel bloemen, een paar fruitbomen, vruchtenstruiken langs de heg en kruiden in potten. Zo stelden we het ons toen nog voor. Nee, geen groenten, zoals onze burens aan weerskanten. Zij hadden zelfs kweekkassen laten bouwen, waarin ze groenten zaaiden in kleine potjes, ze zelf opkweekten en later uitplantten in de tuin. Verbaasd luisterden we naar hun verhalen, zagen hoe druk ze ermee waren. Ons niet gezien. Wij wilden namelijk óók in de zon zitten en een boek lezen. Maar toen kwamen vrienden en kennissen op bezoek in "ons buiten". Ze waren verrukt hoe je je - op 5 kilometer afstand van huis - zó in een andere wereld kon wanen, zó buiten de stad. En ze brachten plantjes mee. Groenteplantjes. Want die horen nu eenmaal bij een volkstuin! Natuurlijk zocht ik een plekje voor ze en natuurlijk verzorgde ik ze goed. Waarna ik voor het eerst van mijn leven mijn eigen sla en andijvie oogstte. En dat smaakte naar méér, op mijn bord én om te doen!

Van het een kwam het ander. De moestuintjes van Albert Heijn lieten me verder experimenteren met het kweken van groenten. We staken steeds meer stukjes gras af om plaats te maken voor de boontjes, doperwtten, prei, pompoenen en courgettes. Pootten en rooiden aardappelen. Oogstten kilo's druiven, waarmee ik ook mijn burens thuis blij kon maken. We hebben inmiddels zelfs een kweekkas laten bouwen en genieten dit seizoen voor het eerst van onze eigen pomodori, vlees- en trostomaten. Tot groot vermaak van onze burens. Onze hele tuin zoemt van de bloemen waar bijen en vlinders op afkomen. Want die hebben we nodig voor de bestuiving. We werpen barricades op tegen ongedierte: leggen slakkenborstels om onze bladgroenten, planten uitjes en afrikaantjes. Creëren tunnels met insectengaas om onze koolplanten tegen de larven van de koolwitjes te beschermen. Want natuurlijk tuinieren we biologisch. Gebruiken geen kunstmest en geen bestrijdingsmiddelen. Dus zitten we (bijna) nooit met een boek in de zon. Teveel werk te doen!

Barbara Schilperoort